

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΣΥΡΙΓΟΥ

Λένια

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΟΝΟΜΑ

«Δεν θα 'θελα με τίποτε να γίνω
βάρος σε αυτούς που μ' αγαπούν.
Δεν έχω σκοπό να ζέψω κανέναν
στο άρμα της ζωής μου».

ΤΙΤΛΟΣ: Λένια, μια ιστορία με όνομα
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αλεξάνδρα Συρίγου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Αλεξάνδρα Συρίγου
Copyright © 2023 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-54-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Αλεξάνδρα Συρίγου

ΛΕΝΙΑ
ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΟΝΟΜΑ

Εκδόσεις Έξιν

«*Εν Ιορδάνη... Πού 'ν' η μάνα σου, βρε Γιάννη;*»

«*Κάτω στον ποταμό και πλένει*»

«*Βρε την καταραμένη! Τέτοια μέρα κι αυτή πλένει...*»

«*Τράβα, παπά μ', το μαξιλάρι κι από κάτω είν' το κοσάρι*»

«*Ω, την ευλογημένη! Ας είν' καλά κι ας πλένει!*»

Τα παιδόπουλα της μικρής νησιωτικής πολιτείας ξελαρυγιάζονταν τραγουδώντας τα αυτοσχέδια στιχάκια τους, ενώ οι μανάδες τους κι οι υπόλοιπες νοικοκυρές του μαχαλά προσπαθούσαν να τα συμμαζέψουν και να τα κάνουν να συμπεριφερθούν όσο το δυνατόν πιο κόσμια, τάζοντάς τους ένα σωρό λιχουδιές και καλούδια μετά το τέλος της τελετής της περιφοράς του Τιμίου Σταυρού, που κατά το έθιμο θα περνούσε απ' όλα τα σπίτια να ευλογήσει ανθρώπους, κτήματα και ζωντανά.

Κάτω στο λιμάνι, που φάνταζε από μακριά σαν περιστερί με ολάνοιχτα φτερά, καθώς μόλις είχαν τε-

λειώσει οι εργασίες επέκτασής του, ικανοποιώντας χρόνια αιτήματα των νησιωτών, που επιθυμούσαν να φτάσει και στα μέρη τους ο πολυπόθητος τουρισμός για να ενισχυθούν κάπως τα πενιχρά εισοδήματά τους, είχε συγκεντρωθεί μπόλικος κόσμος, φορώντας τα καλά του, καμαρώνοντας εαυτούς κι αλλήλους και ευχόμενος με τη χάρη των Φώτων που γιορτάζονταν εκείνη την ημέρα, να 'ναι μια χρονιά ειρηνική, ευτυχημένη και -γιατί όχι;- οικονομικά αποδοτική.

Από νωρίς το πρωί είχαν ξεκινήσει οι ετοιμασίες στο σπιτικό του Περικλή του Γόντικα, για να τους βρουν όλους ομορφοστολισμένους και περιποιημένους να υποδεχθούν τον Άγιο Σταυρό σαν θα 'μπαινε με το καλό στην αυλή τους.

Ομορφοψημένα και πλούσια περιχυμένα στο μελοκάρυδο τα ονομαστά σιροπιαστά γλυκίσματα της γυναίκας του, της Ελενίτσας, καλοβαλμένα και τακτοποιημένα μέσα στις απλάδες, τις μεγάλες πιατέλες στο τραπέζι του καθιστικού του σπιτιού τους, προφυλαγμένα κάτω από χάσικο τουλπάνι, περίμεναν να γλυκάνουν τους ουρανίσκους εκείνων που, ακολουθώντας τη μικρή λιτανεία, θα 'φταναν μέχρις εκεί.

Ο σπιτονοικοκύρης, ντυμένος και ποδεμένος τα γιορτινά του, επιθεωρούσε με περισσή περηφάνια τα έργα της γυναίκας του, μα και της αδελφής του, της Μερόπης, που μην έχοντας κάνει δική της οικογένεια, έμενε μαζί τους, συνεισφέροντας κι εκείνη, με την ανεκτίμητη υπομονή και τους γλυκούς της

τρόπους, στο μεγάλωμα της μοναχοθυγατέρας του, της Γιασεμούλας, που 'ρθε με καθυστέρηση πολλών χρόνων να συμπληρώσει την ευτυχία τους.

Εκείνο το πρωινό είχε ξυπνήσει νωρίς, για να προλάβει να ετοιμαστεί, να ντυθεί και να στολιστεί, αφού ο πατερούλης τής είχε υποσχεθεί αποβραδής πως θα την έπαιρνε μαζί του να πάνε στην εκκλησία κι από 'κεί στο καινούριο λιμάνι, να την κρατήσει καθισμένη στους ώμους του και από ψηλά να δει τον αγιασμό της θάλασσας και να καμαρώσει τα παλικάρια του τόπου τους, σαν θα 'πεφταν στα νερά της και θα συναγωνίζονταν ποιος θα 'ταν ο τυχερός κι ο άξιος συνάμα, που θα 'πιανε πρώτος τον Σταυρό. Πέντε χρονών κορίτσι ήταν πια και μέχρι τότε ποτέ δεν είχε τύχει στη σύντομη ζωούλα της να ξαναδεί κάτι τέτοιο. Τη μια χρονιά έβρεχε κατακλυσμό, την άλλη πονούσανε τα λαιμά της κι είχε ανεβάσει πυρετό, εφέτος όμως όλα είχαν πάει κατ' ευχήν.

Έδωσε ο Θεός και ξημέρωσαν τα Θεοφάνεια μέσα σε ατμόσφαιρα διάφανη και λιακαδερή, μετά από κάμποσα απανωτά μπουρίνια που ταλαιπώρησαν τον κόσμο και τον τόπο, κι όλα έμοιαζαν κι έδειχναν να 'ναι πανέτοιμα για να γιορτάσουν τη θεία βάπτισα.

Η μικρούλα έλεγε την απορία και το παράπονό της, καθώς τα χέρια της μάνας της έπλεκαν σφιχτά τα κοτσιδάκια της και τα στόλιζαν με δυο μεγάλους ολόλευκους φιόγκους.

«Εμένα ποτέ δεν μ' έχει ονοματίσει ιδιαίτερα ο παπα-Λάμπρος, κι ας στέκομαι μπροστά-μπροστά και

φρόνιμα σ' όλη τη λειτουργία. Τις προάλλες πάλι τον άκουσα να λέει: «Ειρήνη υμίν...», λες και μόνο η Ρηνούλα, του Μήνη η θυγατέρα, ήταν εκεί, και λίγο μετά ξανάπε: «Σοφία ορθή...», θαρρείς και μόνον η Σοφούλα του Βρεττού έστεκε όρθια κι όχι εγώ, που με χτυπούσαν και τα παπούτσια...»

Προσπαθώντας να κρύψει το γέλιο που της ανέθηκε αυθόρμητα στο στόμα, η Ελενίτσα έπιασε να της εξηγεί πως όλα τούτα ήταν λόγια του Ευαγγελίου και δεν είχαν να κάνουν με την αγάπη που ο καλοκάγαθος ιερέας έδειχνε στα παιδιά της ενορίας τους.

«Εσύ, ψυχή μου, έχεις το πιο μοσχομουριστό όνομα που υπάρχει στον κόσμο», την παρηγορούσε κι η αγαπημένη θείτσα της, η Μελόπη, όπως τη φώναζε από μικρή, τότε που δεν μπορούσε ακόμη να προφέρει το «ρο» και συνέχιζε να την αποκαλεί έτσι, παρακινώντας και τους άλλους να κάνουν το ίδιο εξαιτίας της καλοσύνης της.

«Άντε, ας μην αργούμε, ας ξεκινήσουμε, γιατί όπου να 'ναι θα σηκώσει ο παπάς τον Σταυρό και θα κατηφορίσει για την παραλία. Να προλάβουμε ν' ανάψουμε το κεριό μας στην εκκλησιά και να κατεβούμε στο γιαλό, να πιάσουμε μια καλή θέση, να δεις και να θαυμάσεις τα όσα θα γίνουν», την παρότρυνε ο πατέρας της.

«Εμείς θα μείνουμε σπίτι να σας περιμένουμε, να υποδεχτούμε και τον Σταυρό που θα περάσει για να τον προσκυνήσουμε και να περιποιηθούμε τον κόσμο που θα 'ρθει μαζί», της θύμισε η μητέρα της κα-

θώς την αποχαιρετούσε, σταυρώνοντας πατέρα και κόρη για το καλό κατευόδιο.

Η Ελενίτσα ολοχρονίς μακάριζε την τύχη της κι ευχαριστούσε την Παναγιά για το όμορφο συναπάντημα που 'χε στη ζωή της σαν παντρεύτηκε τον Περικλή, που 'χε περάσει πια τα δεύτερα -άντα, όταν αποφάσισε να στείλει την προξενήτρα να χτυπήσει την πόρτα των γονιών της όμορφης συγχωριανής του, που την είχε ξεχωρίσει ανάμεσα σ' όλες τις άλλες για τη νοικοκυροσύνη, τη φρονιμάδα και τη φυσική της χάρη. Έκπληκτοι απέμειναν οι γονείς της Ελενίτσας απ' το ευχάριστο μαντάτο και τη μεγάλη τιμή που 'γινε στο σπιτικό τους, γιατί ο Περικλής ο Γόντικας και περιουσία διαφέντευε απ' το εμπόριο της σταφίδας και παράδες μπόλικους είχε κατά μέρος και καλότροπος ήτανε. Όμως, ξεπερνούσε σε ηλικία τη μοναχοκόρη τους κοντά είκοσι χρόνια, κι ακόμη κουβαλούσε μαζί του προίκα τη μεγαλύτερη ανύπαντρη αδελφή του, που, μετά από έναν νεανικό ανεκπλήρωτο έρωτα, προτίμησε ν' αποτραβηχτεί στη μοναξιά της, με μοναδική ασχολία την αγάπη της για την καλλιέργεια και συλλογή ιατρικών βοτάνων και σπόρων και την παρασκευή απ' αυτά διάφορων αφεψημάτων, σιροπιών κι αλοιφών, προορισμένων ν' ανακουφίζουν τον πόνο από ψυχοσωματικές αιτίες και να γιατροπορεύουν κάθε μορφής εκζέματα, εγκαύματα και γενικά πάσης φύσεως δερματικά προβλήματα, και όχι μόνο.

Κόντρα σε όλες τις προβλέψεις, η Ελενίτσα όχι

μονάχα δέχτηκε αβίαστα να δέσει τη μοίρα της μ' εκείνη του Περικλή, εκτιμώντας το χαρακτήρα, την ψυχική λεβεντιά και τον αντρίκιο λόγο του, μα έστησε για χάρη του το πιο ζεστό και όμορφο σπιτικό. Νοικοκυρά κι ομορφοδούλα απ' τα γεννοφάσκια της, μπήκε στο δίπατο αρχοντικό του Γόντικα, και με το τραγούδι στα χείλη το 'κανε να λάμψει και ν' ανθίσει απ' την αρχή.

Στο έργο της αυτό ακούραστη βοηθό και πιστή φιλενάδα είχε την κουινιάδα της, που παρά τα όσα καταμαρτυρούσαν σε βάρος της οι κακές γλώσσες, κρίνοντας απ' το γεγονός πως είχε επιλέξει από νωρίς να μείνει ανύπαντρη, διέθετε τέτοιο απόθεμα ψυχής και απερίγραπτης υπομονής, που το σπαταλούσε ακούραστα κι αγόγγυστα για το μεγάλωμα της μονάκριβης ανιψιάς της.

Τα χρόνια που πέρασαν μέχρι να καρπίσει η κοιλιά της Ελενίτσας, αντί ν' απομακρύνουν και να ψυχράνουν τις δυο γυναίκες, τις έφεραν πιο κοντά. Μαζί μετρούσαν μία-μία τις μέρες κάθε μήνα, μπας και εκείνος θα 'ταν ο τυχερός κι ευλογημένος που θα ριζοβολούσε παιδί στα σωθικά της, και μαζί δάκρυζαν από απογοήτευση κάθε φορά που τα όνειρά τους δεν έπαιρναν σάρκα και οστά. Αντάμα τρέχανε σε γιατρούς και πρακτικές μαμές για θεραπείες και διαθερμίες, κυνηγώντας την πιθανότητα μιας πολυπόθητης εγκυμοσύνης, ακούγοντας συχνά πυκνά πίσω απ' την πλάτη τους σχόλια που τις ξέσκιζαν σαν μαχαίρια.

«Τι να τα κάνεις τα πλούτη, σαν δεν έχεις άντρα

νέο και καρπερό; Με το γεροντόσπορο προκοπή δεν πρόκειται να γένει...»

«Μα και τούτη τι θαρρείς; Μπορεί το φταιξιμο να 'ναι δικό της κι όλο το βιος του Γόντικα να πάει στο βρόντο, αν απ' τη φύση της είναι στέρφα...»

Την Ελενίτσα δεν την ένοιαζε για τον εαυτό της, ό,τι και να 'πιανε το αυτί της δεν ίδρωνε απ' τους κακόβουλους καλοθελητάδες, μα για τον άντρα της δεν σήκωνε μύγα στο σπαθί της.

Μέχρι και στη μάνα της, που τόλμησε να της το φέρει απ' έξω-απ' έξω το ζήτημα κάποια στιγμή, άστραψε και βρόντησε:

«Μη γίνεσαι ένα μ' αυτούς που στα κανοναρχούνε, γιατί θα μ' αναγκάσεις να μην ξαναπατήσω το πόδι μου στο πατρικό μου! Σαν έρθει η ώρα, θα κρατήσω στην αγκαλιά μου το παιδί του Περικλή και τότε θα δεις πώς θα βουλώσουν όλα τα στόματα! Μα ώσπου να' ρθει εκείνη η άγια στιγμή, διάλεξε το πού θα σταθείς! Απέναντί μου ή στο πλάι μου;»

Της τα 'λεγε, μα δεν ξαλάφρωνε, κι ευθύς μόλις γύριζε σπίτι, ζητούσε με κάτι να καταπιαστεί, λίγο ν' αποξεχαστεί, κάπως να εκτονώσει και να καλμάρει τη φουρτούνα απ' το παράπονο που κατάκαιγε τα σωθικά της. Άρπαζε ό,τι έβρισκε πρόχειρο μπροστά της, κάποιο μισοτελειωμένο κέντημα, κανένα μισοδιαβασμένο βιβλίο, μα σαν έβλεπε να περνά η ώρα, τα παρατούσε όλα και με μια μικρή τσάπα κι ένα σκαλιστήρι έβγαινε στον κήπο.

Περισσότερο απ' όλα ασχολιόταν με το γιασεμί,

που χρόνια τώρα έμενε αποξηραμένο να σφικταγκαλιάζει το έμπα της μεγάλης σιδερένιας καγκελόπορτας. Το 'χε βάλει πείσμα να το αναστήσει, να το κάνει να ξανανθίσει και να πλημμυρίσει τη γειτονιά με το μοναδικό άρωμά του. Το περιποιούνταν με τις ώρες, το τάζε λίπασμα, το κανάκευε σαν μωρό παιδί, σιγομιλώντας του πότε χαϊδευτικά και πότε θυμωμένα, μαλώνοντάς το για την τεμπελιά και την άρνησή του να πάρει πάλι τα πάνω του. Ο Περικλής την παρηγορούσε, ξέροντας την αδυναμία που 'χε στο συγκεκριμένο φυτό, μα βλέποντάς τη να θλίβεται ειλικρινά για την κατάντια του, της πρότεινε, φέρνοντάς το απ' έξω-απ' έξω να το ξεριζώσουν και να βάλουν στη θέση του κάτι άλλο εξίσου όμορφο, μια αγριοτριανταφυλλιά ή έστω ένα νυχτολούλουδο. Η Ελενίτσα, όμως, αρνιόταν πεισματικά ν' αποχωριστεί το αλλοτινό καμάρι του κηπάκου της, εκείνο που την είχε υποδεχτεί στις μεγάλες του δόξες ευτυχισμένη νουφούλα να διαβαίνει το κατώφλι του αρχοντικού.

«Όλα τ' άλλα στα χαλαλίζω, μα τούτο 'δώ το νιώθω κατάδικό μου και δεν θ' αφήσω χέρι αλλουνού ν' απλωθεί απάνω του, στο λέω να το ξέρεις», του απαντούσε κλείνοντας οριστικά τη συζήτηση.

Μονάχα στην κουνιάδα της είχε αποτολμήσει να εξομολογηθεί τη βαθύτερη αιτία που την έκανε να επιμένει όλο και πιο πολύ στην προσπάθεια αναζωογόνησης του φυτού, που κινδύνευε να της γίνει μανία.

«Πάει καιρός, Μερόπη μου, αρκετός, μήτε που θυμάμαι πια το πότε, μα η Παναγιά -μεγάλη η χάρη

Της!- μ' ορμήνεψε αλάνθαστα, στέλνοντάς μου σημαδιακό όνειρο. Σκάλιζα, λέει, το γιασεμάκι μου και το πότιζα με τα ίδια μου τα δάκρυα, μπας και μου κάνει το χατίρι και πάρει πάλι τα πάνω του, σαν πέρασε από μπροστά μου μια γλυκιά, μαυροφορεμένη γυναίκα, νέα ακόμη, και χαμογελώντας με συμβούλεψε: «Μη σταματάς, κόρη μου, την προσπάθεια, γιατί το καλό πράγμα θέλει το χρόνο του για να γίνει. Υπομόνεψε και συνέχισε τις περιποιήσεις σου και να μου το θυμάσαι: Σαν ανθίσει ξανά το γιασεμί σου, θα καρπίσει κι η μήτρα σου! Παιδί θηλυκό θα κάνεις, ένα και μοναδικό, μα μ' όλες τις χάρες του κόσμου θα 'ναι στολισμένο! Μην ξεχάσεις τούτη την ώρα που στα λέω αυτά! Γιασεμί θα τη βαφτίσεις και κάθε χρόνο, ανήμερα της Παναγιάς, θέλω να μου τη φέρνεις στο μοναστήρι της Κοίμησης, να με στολίζει με τα χεράκια της τον ανθό απ' το γιασεμί σας!».

«Μέγας είσαι, Κύριε, και θαυμαστά τα έργα Σου!» σταυροκοπήθηκε ακούγοντας απ' το στόμα της νύμφης της όλα τούτα τα πρωτάκουστα η αγαθή γυναίκα. «Κορίτσι μου, μη χάνεις το θάρρος σου, όσος καιρός κι αν περάσει, εσύ μάνα θα γενείς, παιδί δικό σου θα κρατήσεις στην αγκαλιά σου, να το βυζιάξεις, να το νανουρίσεις και να το καμαρώσεις! Μην ακούς τον κόσμο που ασχολείται με τις καμπούρες των αλλοιών και μη χολοσκάς άδικα. Την Κυρά των Ουρανών έχεις στο πλευρό σου, τι καλύτερη προστασία χρειάζεσαι; Πατέρα θα κάνεις κάποια μέρα τον αδελφό μου κι εγώ θα βρω καινούριο σκοπό στη ζωή μου».

Οι δυο γυναίκες αγκαλιάστηκαν κι υποσχέθηκαν να κρατήσουν το πολύτιμο μυστικό καλά κρυμμένο.

Και πραγματικά, λίγους μήνες αργότερα, καθώς πάλευε όπως πάντα να συνεφέρει το γιασεμί της, η Ελενίτσα αισθάνθηκε μια σκοτοδίνη, ένα λίγωμα, ο αέρας σαν να λιγόστεψε γύρω της και τα βλέφαρά της έκλεισαν. Στιγμές αργότερα, ο Περικλής, μπαίνοντας φορτωμένος ένα σωρό ψώνια, βρήκε κατάχαμα τη γυναίκα του αναίσθητη και κόντεψε να τον βρει κόλπος, μην ξέροντας τι να υποθέσει, αφού η Ελενίτσα του έσφυζε πάντα από υγεία.

Με τη βοήθεια της Μερόπης και της Φιλιώς, της κοπέλας που τους έδινε ένα χέρι στο νοικοκυριό, την ανασήκωσαν, της έβρεξαν το πρόσωπο και το λαιμό με δροσερό νερό, τη στήριξαν στα πόδια της όπως-όπως και την ανέβασαν στη μεγάλη βεράντα, να τη φυσήξει φρέσκος θαλασσινός αέρας.

Μήτε κι εκείνη μπορούσε να εξηγήσει τι ήταν ετούτο το ξαφνικό που τη βρήκε. Τη μια στιγμή ήταν μια χαρά και την άλλη την κατακυρίεψε μια γλυκιά ζαλάδα, κι όπως να πιαστεί από κάπου, ή να ζητήσει βοήθεια βάζοντας μια φωνή, έγειρε μεμιάς στο νοτισμένο χώμα κι απόμεινε εκεί, μέχρι που μπήκε στον κήπο ο άντρας της και την περιμάζεψε.

«Σύρε, κορίτσι μου, να μηνύσεις του κυρ-Αρτεμάκη του γιατρού να κάνει τον κόπο να 'ρθει να τη δει, για να ησυχάσουμε πως δεν συμβαίνει τίποτε», παρακάλεσε ο Περικλής τη Φιλιώ, που ξεκίνησε στη στιγμή να κάνει το θέλημά του, ανησυχώντας

κι αυτή για την κατάσταση της όμορφης κυράς της.

«Δεν είναι τίποτα...» προσπάθησε να τους καθησυχάσει η Ελενίτσα. «Δυο-τρεις μέρες τώρα νηστεύω, γιατί πλησιάζει ο Δεκαπενταύγουστος και θέλω να πάω να προσκυνήσω την Παναγιά και να κοινωνήσω στην εκκλησιά Της. Είναι κι αυτή η ζέστη που δεν λέει να υποχωρήσει λιγουλάκι, ήμουνα και κάμποση ώρα σκυμμένη, εκείδά στη ρίζα του γιασεμιού, ζαλίστηκα κι έπεσα, αυτό είναι όλο».

Την ίδια στιγμή ένα ξαφνιασμένο ξεφωνητό διέκοψε την κουβέντα τους κι όλοι στράφηκαν απορημένοι προς τη μεριά της Φιλίτσας, που ξανανέβαινε τα μπρος πίσω πηδώντας δυο-δυο τα φαρδιά σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην ευρύχωρη βεράντα του αρχοντόσπιτου, έχοντας στα χέρια της ένα ματσάκι ολόλευκα άνθη γιασεμιών και κρατώντας το ψηλά, ώστε να μπορέσουν να το δουν όλοι.

«Δεν το πιστεύω! Δεν είναι δυνατό! Ολάνθιστη είναι η γιασεμιά σου, κυρά μου! Δεν υπάρχει ούτε ένα κλαράκι που να μην έχει λουλουδιάσει, μήτε ένας τόσος δα μίσχος που να μην έχει τρία και τέσσερα ανθάκια απάνω του! Μα πώς έγινε όλο τούτο ξαφνικά; Ως τη στιγμή που σε μαζέψαμε απ' τη ρίζα του και σ' ανεβάσαμε απάνω, ένας ξερός κορμός ήτανε, ανεμοδαρμένος και καταταλαιπωρημένος, και τώρα μοιάζει σαν ανθοστόλιστη νυφούλα!»

Ο Περικλής, σαν άπιστος Θωμάς, έσπευσε να μιλήσει τη γλώσσα της λογικής:

«Βρε, σύρε στο καλό να φέρεις τον γιατρό μια ώρα

γρηγορότερα να σε κοιτάξει και σένα στα μάτια, γιατί θαρρώ βλέπεις κι εσύ αυτό που ονειρεύεσαι». Μα η απράνταχτη απόδειξη, τα γιασεμάκια που κρατούσε ακόμη θριαμβευτικά στο χέρι της η Φιλιώ, τον έκανε ν' αποφασίσει να σηκωθεί απ' τη θέση του και να κατέβει μέχρι κάτω για ν' αποθέσει το δάκτυλό του επί τον τύπον των ήλων, προκειμένου να βεβαιωθεί πέραν πάσης αμφιβολίας ότι τα λεγόμενα της μπιστικιάς τους ήταν απόλυτα αληθινά. Την παρέσυρε, μάλιστα, κι εκείνη μαζί του, για να τρέξει να προλάβει τον γιατρό, μην τυχόν τον καλέσουν σε κανένα άλλο χωριό και χάσουν πολύτιμο χρόνο.

Μένοντας μόνες η Ελενίτσα κι η Μερόπη, αντάλλαξαν ένα συνωμοτικό βλέμμα και καταχαρούμενες έπεσαν με δάκρυα χαράς η μία στην αγκαλιά της άλλης.

«Θαύμα θαυμάτων! Παναγιά μου, το 'πες και το 'κανες! Μάνα θα με κάνει η χάρη Σου!» έλεγε και ξανάλεγε η νέα γυναίκα, καθώς πιασμένες χέρι-χέρι με την κουνιάδα της πήραν να κατεβαίνουν κι αυτές τη σκάλα για να καμαρώσουν από κοντά το θεόσταλτο δώρο της ουράνιας Δέσποινας.

Φτάνοντας στην είσοδο του αυλόγυρου, βρήκαν τον Περικλή να χάσκει με το στόμα και τα μάτια ορθάνοιχτα, μουρμουρίζοντας ακατάληπτα στην προσπάθειά του να δώσει κάποια εξήγηση στο απίστευτο τούτο φαινόμενο.

Η Ελενίτσα πέρασε χαδιάρικα το μπράτσο της στο δικό του και χαμογελαστή του σιγοψιθύρισε στ' αυτί:

«Μη σπαζοκεφαλιάζεις κι απορείς για το πώς και το γιατί. Εγώ και η Μερόπη το ξέραμε από καιρό και περιμέναμε να μας φανερωθεί το θείο μήνυμα. Σύντομα θα σε κάνω πατέρα, όμως να το ξέρεις από τώρα πως το παιδί που θα γεννηθεί θα 'ναι κορίτσι κι είναι θέλημα της Παναγιάς να μην πάρει το όνομα της μάνας σου ή της δικιάς μου. Γιασεμλή θα 'ναι το όνομά της και κάθε χρόνο ανήμερα στη χάρη Της με τα χεράκια της θα στολίζει την εικόνα Της με τα λουλούδια του νεκραναστημένου ετούτου φυτού».

Ο έρμος ο Περικλής, ακούγοντας όλα ετούτα τα αλλόκοτα μα τόσο θαυμαστά νέα, ένιωσε ένα πρωτόφαντο δέος να τον κατακλύζει και βιάστηκε να επικροτήσει τα λεγόμενα της Ελενίτσας του, μα και να υπερθεματίσει κάνοντας τη δική του προσφορά, το δικό του τάμα στην επουράνια Κυρά:

«Καινούριο επιτάφιο κι εγώ θα Της χαρίσω, κι έναν μεγάλο, χρυσοσκάλιστο πολυέλαιο με τρεις σειρές λαμπρόνια να φωτίζουν το χώρο της εκκλησίας Της και να δείχνουν στους πιστούς από μακριά το δρόμο που οδηγεί στο σπίτι Της».

Σφιχταγκαλιασμένοι ανέβηκαν και μπήκαν στο αρχοντικό, όπου λίγη ώρα αργότερα επιβεβαιώθηκε απ' το στόμα του γιατρού που 'χε μόλις εξετάσει την Ελενίτσα η ευχάριστη είδηση:

«Απ' την πρώτη πρόχειρη ματιά που έριξα στη γυναίκα σου, Περικλή μου, οι ενδείξεις είναι θετικές και απ' όσο με ενημέρωσε κι εκείνη, η καθυστέρηση στην περίοδό της κοντεύει πια τους δυο μήνες,

πράγμα που της είχε συμβεί και παλιότερα εξαιτίας μιας φλεγμονής, γι' αυτό και η ίδια δεν το αξιολόγησε. Όμως τώρα η θέση και το μέγεθος της μήτρας σε συνδυασμό με τη γενικότερη κατάσταση του οργανισμού της, με κάνουν να πιστεύω πως η αρχική πρόβλεψή μου θα επικυρωθεί αμέσως μόλις έχουμε και τα αποτελέσματα των μικροβιολογικών εξετάσεων. Τότε στο υπόσχομαι ότι θα 'χεις σοβαρό μα κι ευχάριστο λόγο να με κεράσεις!»

«Μωρέ, το τσίπουρο το πίνουμε εδώ και τώρα, αμέσως! Ζήτα μου ό,τι θες για τη χαρά που μου 'δωσες, αρκεί η διάγνωσή σου να 'ναι σωστή», υπερθεμάτισε ο Περικλής, κάνοντας ταυτόχρονα νόημα στη Φιλιώ να φροντίσει για το κέρασμα του κυρ-Αρτεμάκη.

Πράγματι, τα επίσημα ιατρικά αποτελέσματα επαλήθευσαν το πολυαναμενόμενο γεγονός! Η Ελενίτσα περίμενε το παιδί τους κι αυτό και μόνο ήταν υπεραρκετό για ν' αλλάξει η διάθεση και η ατμόσφαιρα στο σπιτικό τους! Ο Περικλής έκτοτε πρόσεχε κάθε στάλα της βροχής, μα και το παραμικρό ρεύμα του αέρα, μην τυχόν και κοστίσει έστω κι ένα μικρό κρυωματάκι στην αγαπημένη του, κι έτρεχε σαν τρελός για να προλάβει οποιαδήποτε επιθυμία της.

«Α! Μα εσύ, χριστιανέ μου, θαρρώ ξεμωράθηκες πριν την ώρα σου!» τον γλυκομάλωνε η γυναίκα του. «Αν κάνεις έτσι από τώρα, τι πρόκειται να συμβεί, σαν γεννηθεί το παιδί μας; Θα μου την κακομάθεις με τα μυαλά που κουβαλάς. Εγώ στο λέω να το

ξέρεις πως θα τη μεγαλώσω με αγάπη, φροντίδα μα και πειθαρχία, όπως έκανε και μ' εμένα η μάνα μου και ούτε θα υποχωρώ, μήτε θα χαρίζομαι στα πείσματα και στα καπρίτσια της».

Για να πούμε την πάσα αλήθεια, δεν χρειάστηκε να στενοχωρήσει, ούτε καν να προβληματίσει κανέναν η ανατροφή της Γιασεμούλας, που 'ρθε στον κόσμο κοντά επτά μήνες αργότερα, αφροπλασμένη, καστανομάτα, με μελένιο χαμόγελο κι ένα χαριτωμένο λακκάκι στο πηγούνι.

Από πολύ νωρίς η τρισαγαπημένη παιδούλα έμαθε να μετρά, να σχηματίζει και ν' αναγνωρίζει τα γράμματα της αλφαβήτου, να ζωγραφίζει όμορφα και να κάνει χίλιες δυο δουλίτσες στο σπιτικό. Η Φιλίτσα την παίνευε, λέγοντάς της πως, αν συνέχιζε έτσι, δεν θα 'χαν πια την ανάγκη της και κινδύνευε να χάσει το μεροκάματό της!

Όμορφα που κυλούσε ο καιρός της παιδικής αθωότητας και η ζωή στο αρχοντικό του Περικλή και της Ελενίτσας! Κι αν για τη μικρή Γιασεμή ο μπαμπάς της ήταν ο αγαπημένος της ιππότης, που δεν της χαλούσε ποτέ χατίρι, και η μαμά ο προστάτης άγγελος που την έκλεινε γλυκά στην αγκαλιά της, η αδυναμία της ήταν η θείτσα και νονά της: η Μελόπη της! Σχεδόν απ' την πρώτη στιγμή ένα αόρατο πέπλο, σαν διάφανο μεταξένιο κουκούλι είχε δέσει τη μια με την άλλη αδιάσπαστα. Κι όσο περνούσε ο καιρός, τόσα κι άλλα τόσα ήταν τα κοινά σημεία που τις έδεναν. Λεπτολόγες και τελειομανείς μέχρι την

παραμικρή λεπτομέρεια, πεισματικά και ακούραστα προσπλωμένες σ' ό,τι αναλάμβαναν να ολοκληρώσουν, απέπνεαν μια ήρεμη δύναμη στο περιβάλλον τους.

Ήταν χάρμα οφθαλμών να τις βλέπει κανείς σχεδόν συνέχεια μαζί να καταγίνονται με τα δικά τους και να κρυφογελούν σαν να 'ταν συνομήλικες αχώριστες φιλενάδες. Παρέα ξεκινούσαν να πάνε να μαζέψουν τα βότανα, τους σπόρους και τα θεραπευτικά φυτά που χρειαζόταν η Μερόπη για τις αλοιφές, τα μαντζούνια και τα επιθέματα που 'φτιαχνε. Συντροφιά τα ξεδιάλεγαν προσεκτικά, τα ξεσκαρτάριζαν και τα τακτοποιούσαν στα κουτιά και τα αμέτρητα σακουλάκια που βρίσκονταν αλφαδιασμένα στα ράφια που κάλυπταν απ' το πάτωμα μέχρι το ταβάνι τους τοίχους στο υπόγειο του αρχοντικού. Εκεί είχε οργανώσει το πρόχειρο «ιατρείο» της η μεσόκοπη πια γυναίκα, όπου περιποιούνταν τις κάθε λογής πληγές όλων εκείνων που συχνά πυκνά χτυπούσαν την πόρτα της.

Η Γιασεμή είχε αποδειχτεί πολύτιμη βοήθεια για τη θεία της, καθώς με επιδέξια και γρήγορα χέρια της έδινε ό,τι χρειαζόταν, από γάζες κι επιδέσμους μέχρι ιώδιο, σουλφαμιδόσκονη κι όλα τα συμπαραμαρτούντα που ήταν απαραίτητα για την επούλωση μικροτραυματισμών και όχι μόνο. Γιατί εκεί κάτω, μέσα στο δροσερό μισοσκόταδο του υπογείου του πατρικού της, πέρα από επιφανειακές λαβωματιές κι επιπόλαια τραύματα, έχασκαν ολάνοιχτες ζητώντας

απεγνωσμένα γιατρεία οι πληγές της ψυχής, του νου και της καρδιάς ένα σωρό ανθρώπων, γυναικών κυρίως, που 'τρεχαν να βρουν κουράγιο κι απαντοχή στις συμβουλές της Μερόπης. Εξομολογητήριο είχε γίνει ο χώρος εκείνος, όπου η καθεμιά αναγκασμένη πρόστρεχε ν' ανοίξει τα φυλλοκάρδια της, ξέροντας πως όσα κι αν καταμαρτυρούσε, θα 'μεναν για πάντα με ασφάλεια καταχωνιασμένα στη μνήμη και το μυαλό της Μερόπης, που σεβόταν αφάνταστα την κατάθεση της ψυχούλας τους.

Τις ώρες εκείνες μήτε η πολυαγαπημένη ανιψιά της δεν είχε πρόσβαση στο υπόγειο άδυτο, όπου ο ανθρώπινος πόνος και της μοναξιάς η ανημπόρια είχαν την πρωτοκαθεδρία. Η Μερόπη είχε για όλες τούτες τις υπάρξεις έναν παρηγορητικό λόγο να πει, μια συμβουλή να δώσει και μια ενθαρρυντική κουβέντα να μοιραστεί μαζί τους. Κι όταν τις ξεπροβόδιζε, έχωνε στις τσέπες τους κάνα-δυο λουλουδάκια απ' το γιασεμί της Παναγιάς, όπως ήταν πια γνωστό σ' όλο τον τόπο το ολάνθιστο φυτό που τύλιγε την είσοδο του κήπου τους:

«Κράτα τα πάνω σου σαν φυλαχτό και θα νιώσεις καλύτερα, θα ηρεμήσει το μέσα σου», τις συμβούλευε κι εκείνες σταυροκοπιόντουσαν κι έφευγαν με τις καρδιές στυλωμένες.

Έτσι ανέφελα κυλούσε η ζωή της Γιασεμούλας. Είχε τόσα να κάνει, με ένα σωρό πράγματα ν' ασχοληθεί, που σπάνια αναζητούσε τη συντροφιά άλλων παιδιών, έχοντας μάθει από νωρίς να συνυπάρχει

στον κόσμο των αγαπημένων της ενηλίκων, κάνοντας πάντα αισθητή την παρουσία της, δίχως νάζια και πείσματα, μα με επιχειρήματα και καλοδιατυπωμένο λόγο παρά τη μικρή ηλικία της.

Σήμερα όμως ήταν μια άλλη μέρα, γιορτινή και χαρούμενη, και ανυπομονούσε να τη ζήσει σ' όλες της τις διαστάσεις, καθώς η παιδική φαντασία της κάλπαζε ζωγραφίζοντάς της πράγματα θαυμαστά. Αποχαιρέτησε τη μανούλα και τη θεία της και τραβώντας απ' το χέρι τον πατέρα της, τον ανάγκασε ν' ανοίξει το βήμα του για να φτάσουν γρήγορα στην εκκλησιά να προσκυνήσουν κι από 'κεί να κατέβουν στο γυαλό και να βρουν το καταλληλότερο σημείο να σταθούν για να 'χουν ανεμπόδιστη θέα στην τελετή του αγιασμού των υδάτων.

Λένια

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΟΝΟΜΑ

*Κάποιοι άνθρωποι γεννιούνται για να χαρίσουν
απλόχερα αγάπη. Και κάποιοι άηθοι για να σπείρουν
τον όλεθρο και την καταστροφή.*

Η Γιασεμή αγάπησε με πάθος τον Κωσταντή, μα τα βήματά του τον οδηγούσαν πάντα μακριά της. Εκείνη, όμως, δεν έπαψε στιγμή να περιμένει, γιατί ήξερε πως αυτό που ένιωθε δεν ήταν επιπόλαιο, πως αυτός ο άνθρωπος είχε καταλάβει μια θέση στην καρδιά της που κανείς άλλος δεν θα μπορούσε να πάρει. Και πράγματι, σαν τα χρόνια πέρασαν, με πίκρες και με βάσανα, η μοίρα τους ένωσε με νήματα ανεξάντλητα στη φθορά του χρόνου. Μα το πιο πολύτιμο δώρο που τους έκανε η ζωή, ήταν ο καρπός της αγάπης τους, η Λένια τους.

Η Λένια γεννήθηκε μέσα από την αγάπη και όταν αποφάσισε να πορευτεί στη ζωή της με τον Άρη, πίστευε ότι θα είναι για πάντα. Όμως, μέσα σε μια στιγμή γκρεμίστηκαν αναπάντεχα όλα τα όνειρά της. Η Λένια απομακρύνεται από τη ζωή του αθόρυβα, δίχως μια λέξη. Εξαφανίζει καλά τα ίχνη της και χάνεται στην άλλη άκρη της γης. Γνώρισε ξανά τον έρωτα, την προδοσία, μα κανείς δεν στάθηκε ικανός να κερδίσει την καρδιά της. Όσπου ένα μοιραίο ατύχημα θα φέρει ξανά τον Άρη στον δρόμο της...

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0080

ISBN 978-618-5713-54-6

9 786185 713546